

Kitab Daniel - Saratus Genep Belas

Ngabuka Poé-Poé Pamales Dendam: Panalungtikan Propétik ngeunaan Panggeuing Yeremia jeung Generasi Pamungkas

Jeff Pippenger
2024-03-04

Dina artikel saméméhna urang keur nimbang-nimbang Yermia pasal lima puluh, sarta dina éta petikan aya pangadilan ka Babul, anu dimimitian ku hukum Minggu anu geura datang di Amérika Sarikat sarta ditungtungan ku murka Allah. Pangadilan eksekutif téh nyaéta poé pamales Gusti anu geus dilambangkeun ku karuksakan Yerusalem dina taun 70 Masehi. Karuksakan Yerusalem anu dilaksanakeun ku Roma dina taun 70 Masehi, geus dipratélakeun ku karuksakan Yerusalem anu dipigawé ku Nebukadnesar. Duanana babarengan nyadiakeun dua saksi ngeunaan Pangadilan Eksekutif ka palacur Tirus, anu ogé nyaéta palacur dina Wahyu pasal tujuh belas.

Yermia maparin ka urang yén nalika pangbales Gusti ka Babul modern geus dilaksanakeun, dimimitian ku hukum Minggu anu geura datang, yén “Dina eta poe-poe, jeung dina eta mangsa, saur PANGERAN, kajahatan Israil bakal dipilarian, tapi moal aya; jeung dosa-dosa Yuda, tapi moal kapanggih: sabab Kami baris ngahampura maranehna anu ku Kami dipiara.” Dina eta poe-poe, panyegelan saratus opat puluh opat rebu geus bakal rengse dilaksanakeun.

“Naon anu keur maranéh lakukeun, dulur-dulur, dina karya agung persiapan? Jalma-jalma anu ngahijikeun diri jeung dunya keur narima wangun dunya jeung keur nyiapkeun diri pikeun tanda sato galak. Ari jalma-jalma anu teu percaya ka diri sorangan, anu ngararendahkeun diri di payuneun Allah sarta ngamurnikeun jiwana ku taat kana bebeneran, maranéhna ieu keur narima wangun sawarga jeung keur nyiapkeun diri pikeun segel Allah dina tarangna. Nalika dekrit éta dikaluarkeun sarta cap éta dipaterkeun, tabiat maranéhna bakal tetep murni jeung taya cacad pikeun salalanggengna.” Testimonies, jilid 5, 216.

Pangadilan palaksana dimimitian ku sora kadua dina Wahyu pasal dalapan welas, anu ngagero lalaki jeung awéwé supaya ngungsi ti Babulon, sarta Yeremia nyebut, “poéna geus datang, waktuna maranéhna dipariksa. Sora jalma-jalma anu ngungsi jeung luput ti tanah Babulon, pikeun ngawartakeun di Sion pamales Gusti Allah urang, pamales Bait-Na. Gempurkeun para pamanah ngalawan Babulon: sakur anu narik busur, pasang kémah ngurilingan éta; ulah aya sahiji ogé anu luput: bales ka dirina nurutkeun pagawéanana; nurutkeun sagala anu geus dipigawé ku dirina, lakonan ka dirina.” Pangadilan ka dirina dirampungkeun ku “para pamanah.” Rujukan anu kahiji ngeunaan saurang pamanah dina Kitab Suci nyaéta ngeunaan Ismail.

Jeung Allah ngadangu sora budak éta; tuluy malaikat Allah ngagero ka Hagar ti sawarga, sarta ngandika ka dirina, “Naon nu nyusahkeun maneh, Hagar? Ulah sieun; sabab Allah parantos ngadangu sora budak éta di tempat anjeunna aya. Hudanglah, angkat budak éta, sarta cekel ku panangan maneh; sabab ku Kami anjeunna rek dijadikeun hiji bangsa anu agung.” Geus kitu Allah muka panonna, sarta manehna ningali hiji sumur cai; tuluy manehna indit, ngeusian kirbat ku cai, sarta mere budak éta nginum. Jeung Allah nyarengan budak éta; sarta anjeunna

tumuwuh, cicing di tanah gurun, sarta jadi saurang pamanah. Kajadian 21:17–20.

“Jam” tina lini gedé” dina Wahyu sabelas nandakeun mimiti pangadilan eksekutif ka palacuran Roma, anu dimimitian dina hukum Minggu anu geura datang di Amérika Sarikat. Dina éta “jam” “cilaka anu katilu datangna gancang. Tuluy malaikat anu katujuh niup tarompét.” Cilaka anu katilu téh nyaéta tarompét anu katujuh. Para pamanah Islam dipaké pikeun ngadatangkeun pangadilan-Na ka jalma-jalma anu ngalaksanakeun tanda kakawasaan kapausan (ibadah Minggu), sarta nganiaya jalma-jalma anu ngajaga tanda kakawasaan Allah (ibadah Sabat).

Dina Lukas bab dua puluh hiji, nalika ngawaler patalékan para murid ngeunaan karuksakan Yerusalem jeung Bait Allah, Isa maparin hiji carita sajarah anu ogé ngagambarkeun sajarah poé-poé panungtungan. Anjeunna nyebutkeun “poé-poé pamalesan,” anu mangrupa hiji sipat nubuat anu penting pisan tina palayanan-Na minangka Al Masih, anu ku Anjeunna dipikawanohkeun dina pangumuman mimiti ngeunaan palayanan-Na ku maca tina nabi Yesaya ka jamaah di Nasaret. Pangumuman di Nasaret éta, jeung éta petikan tina Yesaya, ngawakilan lain ngan ukur palayanan-Na, tapi ogé amanat para murid-Na, sarta leuwih husus deui karya jeung palayanan gerakan saratus opat puluh opat rebu.

Roh Gusti ALLAH aya ka Kami; lantaran PANGERAN geus ngalarap Kami ku urapan pikeun ngawawarkeun beja hade ka nu lemah lembut; Anjeunna geus ngutus Kami pikeun ngabebatkeun nu patah hate, pikeun ngumumkeun kamerdikaan ka para tawanan, jeung muka panjara ka maranéhanana anu kabelenggu; Pikeun ngumumkeun taun katampian PANGERAN, jeung poé pamalesan Allah urang; pikeun ngalilipur sakumna nu keur susah; Pikeun netepkeun pikeun maranéhanana anu susah di Sion, pikeun maparin ka maranéhanana kaéndahan pikeun ngaganti lebu, minyak kabungah pikeun ngaganti kasusah, papakéan pujian pikeun ngaganti roh kateken; supaya maranéhanana disebut tatangkalan kabeneran, pepelakan PANGERAN, supaya Anjeunna dimulyakeun. Jeung maranéhanana bakal ngawangun deui ruruntuhan baheula, maranéhanana bakal ngadegkeun deui karuksakan-karuksakan anu ti heula, jeung maranéhanana bakal ngomean kota-kota anu ruruntuhan, karuksakan ti mangsa loba turunan. Jeung urang asing bakal nangtung sarta ngangon ingon-ingon maraneh, jeung anak-anak nu lain bangsa bakal jadi tukang bajak maraneh jeung nu ngurus kebon anggur maraneh. Tapi maraneh bakal dingaranan Imam-imam PANGERAN: jalma-jalma bakal nyebut maraneh Palayan-palayanna Allah urang: maraneh bakal ngadahar kabeungharan bangsa-bangsa séjén, jeung dina kamulyaan maranéhanana maraneh bakal ngagungkeun diri. Pikeun éra maraneh maraneh bakal meunang ganda; jeung pikeun kahina maranéhanana bakal suka bungah dina bagianna: ku sabab éta di tanahna maranéhanana bakal miboga nu ganda: kabungah langgeng bakal jadi kagungan maranéhanana. Sabab Kami, PANGERAN, nyaah ka kaadilan, Kami ngéwa ka rampasan pikeun kurban beuleuman; jeung Kami bakal nungtun pagawean maranéhanana dina kayaktian, jeung Kami bakal nyieun perjangjian langgeng jeung maranéhanana. Jeung turunan maranéhanana bakal kasohor di antara bangsa-bangsa séjén, jeung anak-incuna di antara sakumna umat: sakur nu ningali ka maranéhanana bakal ngaku, yén maranéhanana téh turunan anu geus diberkahan ku PANGERAN. Kami kacida suka bungahna dina PANGERAN, jiwa Kami bakal girang dina Allah Kami; sabab Anjeunna geus ngapaparin Kami ku papakéan kasalametan, Anjeunna geus nyalindungan Kami ku jubah

kabeneran, sakumaha pangantén lalaki ngahias dirina ku panghiasan, jeung sakumaha pangantén awéwé ngahias dirina ku permata-permatana. Sabab sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon ngajadikeun naon anu dipelak di jerona jadi tumuwuh; kitu PANGERAN ALLAH bakal ngajadikeun kabeneran jeung pujian tumuwuh di payuneun sakumna bangsa. Yesaya 61:1–11.

Sarébu opat puluh opat rébu anu meunang segel dina pasal salapan kitab Ezekiel, nya éta jalma-jalma anu keur milu prihatin ku dosa-dosa di jero gereja jeung di dunya. “Taun kamanarimaan ti PANGERAN, jeung poe pangbalasna ti Allah urang,” nya éta mangsa nalika jalma-jalma anu ngungun di Sion meunang panglipur, sarta jadi “tangkal-tangkal kabeneran” supaya “ngamulyakeun PANGERAN.” Maranéhna ngamulyakeun PANGERAN, sabab “dina poe-poe éta, jeung dina mangsa éta, saur PANGERAN, kajahatan Israil bakal ditéangan, tapi moal kapanggih.” Jalma-jalma anu ngungun téh nya éta jalma-jalma anu geus meunang segel, jeung maranéhna téh jalma-jalma anu “bakal ngadegkeun deui ruruntuhan baheula,” anu “bakal ngahirupkeun deui karuksakan-karuksakan nu ti heula, sarta” anu “bakal ngalereskeun kota-kota nu ruksak, karuksakan-karuksakan tina loba turunan.” Maranéhna bakal “disebut Imam-imam PANGERAN,” sarta ku jalma-jalma bakal disebut “Palayan-palayanna Allah urang.”

Kabeneran saratus opat puluh opat rébu téh kudu “muncul ka hareupeun sagala bangsa,” nalika maranéhna diangkat jadi hiji panji dina waktu lini gedé. Kabeneran maranéhna dijadikeun munculna sacara bertahap, sabab “sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon nyababkeun naon-naon anu dipelak di jerona tumuwuh; kitu PANGERAN Allah bakal nyababkeun kabeneran jeung puji-pujian tumuwuh.” Panyegelan saratus opat puluh opat rébu dimimitian nalika datangna hujan panungtungan dina 1 Séptémber 2001. Dina mangsa éta pucuk-pucuk bumi dibawa kaluar. Yesaya nétélakeun iraha pucuk-pucuk éta mimiti tumuwuh.

Ku ukuran, nalika éta mimiti tumuwuh, ku Mantenna éta bakal dihukum; Mantenna nahan angin-Na anu kasar dina poe angin ti wetan. Ku sabab kitu, kajahatan Yakub bakal dipupus; jeung ieu sakabéh buahna, nya éta ngaleungitkeun dosana; nalika anjeunna ngajadikeun sakabéh batu altar jadi saperti batu kapur anu diremuk nepi ka paburencay, leuweung-leuweung suci jeung arca-arca moal tetep nangtung. Yesaya 27:8, 9.

Dina “poé angin ti wetan” anu jadi “angin tarik-Na” anu “ditahan ku Anjeunna,” “munculna” kuncup-kuncup bakal mimiti nalika hujan éta “diukur.” “Ditahan” hartina dikekang. Nalika opat angin dikekang ku opat malaikat dina Wahyu pasal tujuh, panyegelan saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung. Dina mangsa éta hujan panungtungan mimiti “nyiram” kalayan sedeng, sabab kecap “ukuran” dina éta ayat hartina kadang-kadangna atawa kasaimbangan. Dina awal mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, hujan panungtungan téh diukur, sarta dina ahir mangsana éta henteu aya deui ukuran.

“Curahan Roh Allah anu agung, anu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na, moal sumping saméméh urang miboga hiji umat anu dipaparin pencerahan, anu ku pangalaman nyaho naon hartina jadi sasama pagawe jeung Allah. Lamun urang geus boga pangbakti anu lengkep, sajiwa-raga, kana palayanan Kristus, Allah bakal ngakuan kanyataan éta ku curahan Roh-Na anu tanpa ukuran; tapi ieu moal kajadian salila bagian panggedéna tina gereja lain sasama

pagawe jeung Allah. Allah moal bisa ngocorkeun Roh-Na nalika kajembaran jeung pamarekan kana kasugemaan diri katingali kacida écésna; nalika hiji sumanget ngadominasi anu, lamun diébréhkeun ku kecap, bakal nyatakeun jawaban Kain éta,—‘Naha sim kuring nu kudu ngajaga dulur sim kuring?’ Lamun bebeneran pikeun mangsa ieu, lamun tanda-tanda anu beuki rapet di sagala pihak, anu mere kasaksian yén tungtung sagala perkara geus deukeut, henteu cekap pikeun ngahudangkeun tanaga anu keur saré tina jalma-jalma anu ngaku nyaho bebeneran, mangka poék anu satara jeung caang anu geus nyaangan bakal nimpah jiwa-jiwa ieu. Teu aya sanajan ukur sasamar alesan keur kateupadulian maranéhna anu bakal bisa dipidangkeun ka Allah dina poé agung panghitungan ahir. Moal aya alesan anu bisa diajukeun ngeunaan naha maranéhna henteu hirup, leumpang, jeung digawé dina caang bebeneran suci tina firman Allah, sahingga ku kalakuan maranéhna, ku rasa simpati maranéhna, jeung ku sumanget maranéhna, maranéhna nembongkeun ka hiji dunya anu dipopoékan ku dosa yén kakawasaan jeung kanyataan Injil teu bisa dibantah.” *Review and Herald*, July 21, 1896.

Mangsa pangudagan tina hujan ahir jeung panyegelan saratus opat puluh opat rébu dimimitian ku pangukuran curahan Roh Suci, sabab gandum jeung jukut liar geus nepi ka waktuna panén. Hujan éta ngadatangkeun kadua golongan kana kadewasaan, tuluy dina ahir mangsa pangudagan gandum jeung jukut liar dipisahkeun, sarta gandum engkéna bakal “nyaho ku pangalaman naon hartina jadi pagawé babarengan jeung Allah.” Maranéhna tuluy bakal “ngagaduhan pangabdian anu sampurna, gembleng, jeung sapinuh hate kana palayanan Kristus; Allah bakal ngaku kanyataan éta ku curahan Roh-Na anu teu aya ukuranna.”

“Poé angin ti wétan anu nyaring” sumping dina 11 Séptémber 2001, sarta pasualan Habakuk ngeunaan pesen palsu “katengtreman jeung kaamanan” tina pesen hujan ahir, sabalikna tina pesen anu nandaan poé pamales kersaning Allah, mimiti lumangsung. Dina éta mangsa, pepelakan, boh gandum boh jukut goréng, mimiti mekar kuncup jeung ngahasilkeun buah anu bakal dipintonkeun ku maranéhna dina pangadilan hukum Minggu anu geura datang.

“Deui deui, ieu misil-misil ngajarkeun yén moal aya deui mangsa pamariksaan sanggeus pangadilan. Lamun padamelan Injil geus réngsé, geuwat nuturkeun pamisahan antara anu hade jeung anu jahat, sarta takdir unggal golongan ditangtukeun salalanggengna.” *Christ’s Object Lessons*, 123.

Hiji golongan sujud ka panonpoé dina Yéheskiel pasal dalapan, sedengkeun golongan anu séjén narima meterai Allah dina Yéheskiel pasal salapan. Dina Lukas pasal dua puluh hiji, Kristus keur ngaidentifikasi saratus opat puluh opat rébu, sarta Anjeunna nandeskeun hiji tanda anu nandaan generasi panungtungan dina sajarah bumi. Anjeunna ngaidentifikasi tanda anu kudu dipikawanoh ku urang Kristen sangkan maranéhna bisa ngungsi tina karuksakan Yerusalem.

Jeung lamun maraneh ningali Yerusalem geus dikurilingan ku pasukan-pasukan perang, mangka kanyahoan yén karuksakanana geus deukeut. Mangka sing saha anu aya di Yudea, kudu ngungsi ka pagunungan; jeung sing saha anu aya di tengahna, kudu geuwat kaluar; jeung ulah jalma-jalma anu aya di wewengkon-wewengkon asup ka dinya. Sabab ieu teh poe-poe pamales, supaya sagala hal anu geus dituliskeun teh kacumponan. Lukas 21:20–22.

Yesus netelakeun deui, “garis demi garis,” leuwih loba ciri-ciri nubuat tina éta tanda, sabab pangandika-Na kacatet lain ukur ku Lukas, tapi ogé ku Mateus jeung Markus.

Jeung Injil Karajaan ieu bakal diwawarkeun ka sakuliah dunya pikeun jadi kasaksian ka sakumna bangsa; tuluy datanglah ahirna. Ku sabab eta, lamun maraneh ningali kajijikeun kakarusakan, sakumaha anu geus diucapkeun ku Daniél nabi, nangtung di tempat suci, (sing saha anu maca, mugi ngartos:) Mangka sing saha anu aya di Yudéa, kudu ngungsi ka pagunungan. Mateus 24:14–16.

Jeung Injil kudu dipedar heula ka sakumna bangsa. Tapi lamun maranéhna nyekel maranéh, sarta nyerahkeun maranéh, ulah ti heula hariwangkeun naon anu kudu diucapkeun ku maranéh, jeung ulah dirancang ti heula; tapi naon waé anu dipaparinkeun ka maranéh dina jam éta, éta anu kudu diucapkeun ku maranéh: sabab lain maranéh anu nyarita, tapi Roh Suci. Ayeuna dulur lalaki bakal ngahianat dulurna nepi ka paéh, jeung bapa ka anakna; jeung barudak bakal ngalawan ka kolotna, sarta bakal nyababkeun maranéhna dipaéhan. Jeung maranéh bakal dipikangéwa ku sakumna jalma lantaran ngaran Kami; tapi sing saha anu tigin nepi ka ahir, éta anu bakal disalmetkeun. Tapi lamun maranéh ningali kajahatan panghancuran, sakumaha anu geus diucapkeun ku Daniél nabi, nangtung di tempat anu teu pantes, (sing saha anu maca, ngartikeun,) harita sing anu aya di Yudéa ngungsi ka pagunungan. Markus 13:10–14.

Saméméh tujuh bala panungtung, anu mangrupa kacumponan ahir jeung sampurna tina “poé-poé pamalesan,” dilarapkeun ka dua golongan, Injil Karajaan kudu diwawarkeun jeung dipedalkeun ka sakumna bangsa. Pesen Injil dipasihkeun ka bangsa-bangsa dina mangsa hukum Minggu anu enggal sumping di Amérika Serikat, nalika saratus opat puluh opat rébu diangkat jadi panji. “Poé-poé pamalesan” ngawakilan mangsa Pangadilan Eksekutif ka palacuran Babul, anu dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Serikat sarta ditungtungan nalika Mikael jumeneng, mangsa kasempetan manusa ditutup, sarta murka Allah dicurahkeun dina tujuh bala panungtung.

Mangsa waktu téh nya éta “jam” anu ditepikeun ku Markus, jeung “jam” tina “lini gedé,” sarta “jam” nalika sapuluh raja sapuk pikeun masrahkeun karajaan katujuh maranéhna ka kapausan. Nalika jiwa panungtungan geus narima injil anu diterbitkeun ka sakumna bangsa, mangsa kasempetan réngsé, sarta amarah Allah dituangkeun tanpa welas asih. Mangsa éta dimimitian ku diproklamasikeunana injil ka sakumna bangsa nalika panji diangkat, sarta ditungtungan nalika jalma panungtungan ngabales kana amanat injil anu diproklamasikeun, diwartakeun, jeung diterbitkeun ku panji éta. Mangsa waktu éta téh nya éta “poé-poé pamales kanyeri.”

Dina Injil Lukas, pasal dua puluh hiji, Yesus keur nuduhkeun éta sajarah kalawan écés, sabab Anjeunna keur ngaidentifikasi generasi panungtung, anu moal paéh saméméh datang-Na anu kadua. Anjeunna ngaidentifikasi hiji tanda, anu dipidangkeun minangka kakejian anu ngadatangkeun karuksakan, sakumaha anu geus diucapkeun ku nabi Daniel. Tanda éta nyaéta nalika kakejian anu ngadatangkeun karuksakan nangtung di “tempat suci,” jeung nalika éta “nangtung di tempat anu henteu pantes,” anu ogé sarua jeung nalika Yerusalem “dikurilingan ku tentara-tentara.”

Nalika Yerusalem dikurilingan ku pasukan-pasukan dina taun 66 ku Cestius, urang Kristen di Yerusalem ngungsi ti eta kota, sarta Sister White netelakeun yen teu aya hiji oge urang Kristen anu maot salila karuksakan anu ahirna réngsé dina taun 70. Cestius ngamimitian hiji kepungan, tuluy mundur ku alesan anu sigana teu dipikanyaho, sarta urang Kristen di eta kota ngungsi luyu jeung panggeuing anu patalina jeung eta tanda. Dina taun 70 Titus ngalengkepan karuksakan eta ku sakali deui ngayakeun hiji kepungan. Kepungan ku Cestius teh mangrupa awal tina naon anu disebut Perang Yahudi-Romawi Kahiji, sarta kepungan jeung karuksakan anu dilaksanakeun ku Titus teh mangrupa ahir tina Perang Yahudi-Romawi Kahiji.

Sakabéh éta sajarah lumangsung salila tilu satengah taun, dimimitian jeung ditungtungan ku hiji pangepungan, sarta dina awalna ngandung hiji tanda pikeun umat Allah. Éta sajarah ku Kristus diidentifikasikeun minangka poé-poé pambalesan Allah, anu mangrupa unsur husus anu kudu ku Anjeunna diidentifikasi dina palayanan-Na. Poé-poé éta ngalambangkeun pangadilan eksekutif ka sundal Romawi anu dimimitian dina hukum Minggu anu geura datang, sarta ditungtungan nalika masa percobaan manusa ditutup. Dina awal pangadilan eksekutif ka sundal Babul, saratus opat puluh opat rébu diangkat jadi panji, nyaéta hiji tanda. Nalika domba-domba Allah anu séjén ningali éta tanda, maranéhna kudu ngungsi kaluar ti Babul, anu karuksakanana ditipologikeun ku karuksakan Yérusalém.

Urang baris neruskeun mertimbangkeun Lukas pasal dua puluh hiji dina artikel salajengna.